

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obo/7/2018
Identifikačné číslo spisu: 1095899939
Dátum vydania rozhodnutia: 30.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1095899939.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej a členiek senátu JUDr. Aleny Prieceleovej a JUDr. Viery Pepelovej, v právnej veci žalobcu: Slovenská konsolidačná, a. s., so sídlom Cintorínska 21, Bratislava, IČO: 35 776 005 proti žalovanému: R., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., zast. JUDr. Danielom Lachkým, Devičany č. 203, Devičany, o zaplatenie 18 596,78,-eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, č. k. Z-2-35Cb/618/1995-501 z 11. januára 2018, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. Z-2-35Cb/618/1995-501 z 11. januára 2018 vo výroku priznávajúcim žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému p o t v r d z u j e.

II. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. Z-2-35Cb/618/1995-501 z 11. januára 2018 vo výroku priznávajúcim štátu nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v celom rozsahu m e n í tak, že štátu p r í z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 39,49% a voči žalovanému v rozsahu 60,51%.

III. Nárok na náhradu trov odvolacieho konania účastníkom n e p r í z n á v a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave ako súd prvej inštancie uznesením, č. k. Z-2-35Cb/618/1995-501 z 11. 01.2018 v I. výroku priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 20,52% a v II. výroku priznal nárok na náhradu trov konania štátu voči žalovanému v celom rozsahu.

2. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 19.01.1995 sa pôvodný žalobca Slovenská sporiteľňa, a. s. domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 640 561,10,-Sk titulom nesplateného úveru z úverovej zmluvy č. 78/60185 zo 16.04.1991. Uznesením súdu prvej inštancie, č. k. Z-2-35Cb/618/95-178 z 02.04.2008 súd pripustil, aby na strane žalobcu z konania vystúpila obchodná spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a. s., Suché mýto 4,

Bratislava, U., U. a na miesto doterajšieho žalobcu vstúpila obchodná spoločnosť Slovenská konsolidačná, a. s., Cintorínska 21, Bratislava, IČO: 35 776 005.

3. Rozsudkom, č. k. Z-2-35Cb/618/1995-458 z 02.12.2014 súd prvej inštancie rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 12 865,80,-eur titulom istiny spolu s 26,5% úrokom z omeškania ročne od 23.03.1995 do zaplatenia, to všetko do troch dní od zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol. Rozhodnutie o náhrade trov konania si súd prvej inštancie vyhradil na samostatné uznesenie po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

4. Na odvolanie žalovaného bol rozsudok súdu prvej inštancie rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 4Obo/10/2015-484 z 28.04.2016 v časti ukladajúcej povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 12 865,80,-eur potvrdený a vo výroku o zamietnutí žaloby odvolanie žalovaného odmietol. V časti ukladajúcej žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 26,5% ročne od 23.03.1995 do zaplatenia odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

5. Súd prvej inštancie v rozhodnutí napadnutom odvolaním uviedol, že rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania je ovládané zásadou úspechu, preto strana v konaní, ktorá dosiahla úspech, má právo na náhradu trov konania. Pomer úspechu sa zisťuje porovnaním žalobného petitu a výroku rozhodnutia vo veci samej. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplatenie istiny vo výške 21 352,-eur (predtým 640 561,10,-Sk) s príslušenstvom. Následne žalobca v súvislosti s opatrením Národnej banky Slovenskej republiky znížil žalovanú sumu o 4 172,70,-eur (predtým 125 706,70,-Sk) späťvzatím žaloby v tejto časti. Na základe späťvzatia žaloby bolo rozsudkom súdu prvej inštancie, č. k. Z-2-35Cb/618/1995-290 zo 07.07.2011 konanie v tejto časti zastavené. K posúdeniu úspechu strán konania v tejto časti súd prvej inštancie uviedol, že procesné zavinenie vo vzťahu k čiastočnému zastaveniu konania nemožno pričítať žalovanému, pretože v uvedenom prípade ide o neúspech žalobcu. Rozsudkom súdu prvej inštancie, č. k. Z-2-35Cb/618/1995-458 z 02.12.2014 a rozsudkom odvolacieho súdu, č. k. 4Obo/10/2015-484 z 28.04.2016 bolo následne právoplatne rozhodnuté o merite veci tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 12 865,80,-eur a vo zvyšku (úroky z omeškania) bola žaloba zamietnutá.

6. Na základe uvedeného potom súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca bol úspešný v rozsahu 60,26% (12 865,80,-eura z 21 352,-eur) a neúspech žalobcu predstavuje 39,74%. Pomer úspechu žalobcu preto tvorí 20,52%, ako čistý pomerný úspech žalobcu po odpočítaní jeho neúspechu (60,26% - 39,74%).

7. Vo vzťahu k trovám štátu súd prvej inštancie uviedol, že na návrh žalovaného pristúpil k výsluchu svedkov a znaleckému dokazovaniu. Uznesením, č. k. Z-2-35Cb/618/1995-380 z 09.09.2013 bolo priznané svedkyňi U. svedočné v sume 8,56,-eur a svedkyňi Ing. X. svedočné vo výške 80,21,-eur, pričom svedočné bolo vyplatené zo štátnych finančných prostriedkov. Uznesením, č. k. Z-2-35Cb/618/1995-494 z 18.01.2017 bola znalkyňi prof. N. priznaná odmena za vypracovanie znaleckého posudku vo výške 1 453,47,-eur, ktorá bola rovnako vyplatená zo štátnych finančných prostriedkov. Vyplatené trovy znaleckého dokazovania, ako aj svedočné, vznikli po právoplatnosti čiastočného zastavenia konania, preto súd priznal nárok na ich náhradu štátu voči žalovanému, ktorý tieto dôkazy navrhol a bol v konaní v tejto časti neúspešný.

8. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania podal odvolanie žalovaný. Súd prvej inštancie podľa žalovaného nesprávne ustálil pomer úspechu vo veci. Ak mal žalobca úspech len v časti 60,26%, tak žalobca musí znášať trovy v rozsahu 39,74% a naopak. I. výrok napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je preto nesprávny. Vo vzťahu k II. výroku žalovaný uviedol, že trovy konania štátu je rovnako potrebné pomerne rozdeliť medzi žalobcu a žalovaného, a preto je rozhodnutie

zaväzujúce na ich náhradu v celom rozsahu žalovaného nesprávne. Napokon žalovaný v rámci odvolacích námietok poukázal aj na svedočné priznané svedkyňi C. X. R.

vo výške 80,21,-eur, ktorej nemali byť priznané cestovné náklady za využitie individuálnej prepravy, ale len výdavky súvisiace s využitím prostriedkov hromadnej dopravy.

Na základe uvedeného má žalovaný za to, že konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolaciemu súdu navrhuje, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie pre uvedené nesprávnosti zrušil.

9. K odvolaniu žalovaného doručil svoje vyjadrenie žalobca, ktorý uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odvolaním napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie a odvolaciemu súdu navrhuje, aby napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací [§ 470 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], na základe odvolania podaného včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.) a oprávnenou osobou (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 písm. m/ C. s. p.), preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.) bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je sčasti dôvodné.

11. Vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie o priznaní nároku na náhradu trov konania žalobcovi v rozsahu 20,52% odvolací súd uvádza, že v tejto časti je potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť, keďže odvolacie námietky žalovaného vyhodnotil ako nedôvodné. Žalovaný v odvolaní namieta nesprávny postup pri vyčíslení rozsahu, v akom má byť žalovaný zaviazaný na náhradu trov konania žalobcovi. V prípade, ak žalobca bol úspešný v časti 60,26%, tak v časti zvyšnej tvoriacej 39,74% má znášať trovy konania žalobca a naopak, ak bol žalovaný úspešný v časti 39,74%, má znášať trovy konania v časti 60,26%. S uvedeným názorom žalovaného však nie je možné súhlasiť.

Súd prvej inštancie zvolil správny postup pri zisťovaní rozsahu, v akom je prevažne úspešná strana konania oprávnená na náhradu trov konania. Pri zisťovaní rozsahu, v akom súd prizná nárok na náhradu trov konania úspešnej sporovej strane, je potrebné po kvantifikácii procesného úspechu jednej sporovej strany (v tomto prípade žalobcu v rozsahu 60,26%) odpočítať od takto zisteného pomeru úspechu pomer úspechu druhej sporovej strany, ktorý v tu posudzovanej veci tvorí 39,74%. V prípade, ak by tak súd neučinil a priznal by žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 39,74% a žalobcovi by priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 60,26%, mohlo by dôjsť k vzniku situácie, kedy by prevažne úspešná sporová strana (žalobca) bola po konkrétnom vyčíslení trov konania (ktoré sa vykoná samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p.) povinná nahradiť žalovanému titulom náhrady trov konania vyššiu sumu, než na akú by táto v prevažujúcej časti úspešná strana konania mala nárok titulom náhrady trov konania od menej úspešnej protistrany.

Preto sa pristupuje k vyčísleniu čistého úspechu strany, ktorá bola v prevažujúcej časti v konaní úspešná. Súd prvej inštancie potom postupoval správne, keď uzavrel, že vzhľadom na čiastočný (prevažujúci) úspech žalobcu v rozsahu 60,26% a čiastočný úspech žalovaného v rozsahu 39,74% je potrebné od pomeru úspechu žalobcu odpočítať pomer úspechu žalovaného, pričom výsledkom je žalobcovi prislúchajúci nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20,52%.

12. Odvolací súd sa pri žalovaným namietanom nesprávnom vyčíslení čiastočných pomerov strán konania a nesprávnych skutkových zisteniach zameril aj na konkrétne vyčíslenie aplikované súdom prvej inštancie. Po kontrole výpočtov súdu prvej inštancie je nutné konštatovať, že prišlo k nepresnostiam spôsobených aplikáciou nesprávneho prevodného kurzu medzi menami euro a slovenská koruna. Súd prvej inštancie nesprávne uviedol, že pôvodná žalobcom uplatnená istina vo výške 640 561,10,-Sk sa rovná sume 21 352,-eur. Po správnom prepočte aplikujúci konverzný kurz 1 euro = 30,1260,-Sk, je správnym vyjadrením pôvodne uplatnenej sumy v žalobe po zaokrúhlení suma

21 262,73,-eur. Potom rozsudkom súdu prvej inštancie, č. k. Z-2-35Cb/618/1995-458 z 02.12.2014 a rozsudkom odvolacieho súdu, č. k. 4Obo/10/2015-484 z 28.04.2016 právoplatne priznané plnenie žalobcovi vo výške 12 865,80,-eur, tvorí úspech žalobcu v rozsahu 60,51% (a nie 60,26%, ako uviedol súd prvej inštancie). Úspech žalovaného potom tvorí 19,49% a čistý úspech žalobcu 21,02%. Uvedené správne vyjadrenie pomeru úspechu žalobcu vo veci je však v neprospech žalovaného (20,52% pomer úspechu žalobcu v porovnaní s 21,02% pomerom úspechu žalobcu), ktorý uplatnil riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, preto v súlade s čl. 16 ods. 3 C. s. p., v zmysle ktorého v konaní o opravnom prostriedku a v ďalšom konaní nemôže byť rozhodnuté nepriaznivejšie pre stranu, ktorá opravný prostriedok uplatnila, odvolací súd aj napriek nepresnostiam pri výpočte nemôže rozhodnúť v neprospech žalovaného.

13. Z uvedených dôvodov je rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho I. výroku priznávajúcim žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 20,52% potrebné podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdiť.

14. Vo vzťahu k II. výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bolo rozhodnuté o povinnosti žalovaného nahradiť trovy konania štátu, je potrebné prisvedčiť odvolacím námietkam žalovaného, že vzhľadom na len čiastočný úspech žalobcu nie je možné považovať za spravodlivé, aby bol na ich náhradu zaviazaný v celom rozsahu žalovaný. Odvolací súd sa však vzhľadom na aktuálnu právnu úpravu rozhodovania o náhrade trov konania (účinnú aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania), ktorá už v porovnaní s Občianskym súdnym poriadkom nerozoznáva inštitút náhrady trov konania štátu, musel v prvom rade vysporiadať s tým, akú právnu úpravu je potrebné na takéto rozhodnutie aplikovať.

15. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí poukázal na prechodné ust. § 470 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. V tu posudzovanej veci má uvedené ustanovenie na rozhodovanie súdu dopad, znamenajúci aplikáciu ustanovení Civilného sporového poriadku na rozhodovanie o trovách konania aj napriek skutočnosti, že o merite veci bolo rozhodnuté rozsudkom súdu prvej inštancie z 02.12.2014 a rozsudkom odvolacieho súdu z 28.04.2016, teda ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Civilný sporový poriadok okrem obligatórnej dvojfázovosti [najprv rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania a následne až rozhodnutie o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.)] rozhodovania o náhrade trov konania zaviedol aj povinnosť konajúceho súdu rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 C. s. p.). Sumarizujúc okolnosti tu posudzovanej veci je potrebné uviesť, že v rozhodovanej veci vznikla situácia, kedy počas predchádzajúcej právnej úpravy (Občianskeho súdneho poriadku) vznikli trovy štátu (svedočné a trovy znaleckého dokazovania), avšak nová právna úprava (Civilného sporového poriadku) neupravuje, ako má súd rozhodnúť o takýchto trovách. V predchádzajúcej rozhodovacej činnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky už však vyslovil právny názor, podľa ktorého je na obdobné situácie potrebné aplikovať čl. 4 ods. 2 základných princípov C. s. p. (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obo/3/2018), a to vzhľadom na absenciu právnej normy v novom procesnom predpise, upravujúcej konkrétnu vzniknutú procesnú situáciu. Odvolací súd preto aj v tomto prípade, vychádzajúc z uvedeného právneho záveru konštatuje, že skutočne je potrebné rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania štátu, aj napriek skutočnosti, že takéto rozhodnutie samotným Civilným sporovým poriadkom predpokladané nie je. Odvolací súd však nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého je potrebné uložiť povinnosť nahradiť trovy konania štátu v celom rozsahu žalovanému s odôvodnením, že tieto vznikli až po čiastočnom zastavení konania (za ktoré procesné zavinenie pričítal žalobcovi) a že v ďalšej fáze konania bol už žalovaný neúspešný a uvedené trovy štátu vznikli na základe ním navrhovaného vykonania výsluchov svedkov a znaleckého dokazovania.

16. Z obsahu súdneho spisu pritom odvolací súd zistil, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č. k.

Z-2-35Cb/618/1995-290 zo 07.07.2011 bolo konanie v časti o zaplatenie 4 172,70,-eur zastavené, bolo rozhodnuté o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 18 596,78,-eur spolu s 26,5% úrokom z omeškania ročne od 23.03.1995

do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň bolo rozhodnuté o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 743,81,-eur titulom náhrady trov konania. Uvedený rozsudok súdu prvej inštancie bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 4Obo/84/2011-315 z 30.04.2012 vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené a vo výroku o náhrade trov konania zrušený a vrátený súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení tohto rozhodnutia odvolací súd uviedol, že záver súdu prvej inštancie o zostatku nesplateného úveru vrátane dohodnutých úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov a náhrad vo výške 560 246,60,-Sk je predčasný a nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvej inštancie nezistil dostatočne skutkový stav veci a v ďalšom konaní mal doplniť dokazovanie o výške zostatku nesplateného úveru vrátane úrokov, ďalších poplatkov podľa zmluvy a výške úrokov z omeškania. Na základe uvedeného zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu súd prvej inštancie následne pristúpil k výsluchu svedkyne Ing. X. a svedkyne U. a uznesením, č. k. Z-2-35Cb/618/95-382 z 11.10.2013 ustanovil znalkyňu prof. Ing. W., ktorá vypracovala znalecký posudok č. 1/2014. Na základe doplneného dokazovania potom súd prvej inštancie vydal rozsudok, č. k. Z-2-35Cb/618/1995-458 z 02.12.2014, ktorým bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 12 865,60,-eur spolu s 26,5% úrokom z omeškania ročne

od 23.03.1995 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a vo zvyšku žalobu zamietol. V uvedenom rozhodnutí pritom súd prvej inštancie vychádzal najmä z vykonaného znaleckého dokazovania. Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky

na základe odvolania žalovaného rozsudkom, č. k. 4Obo/10/2015-484 z 28.04.2016 rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti ukladajúcej povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 12 865,80,-eur potvrdil a odvolanie vo výroku o zamietnutí časti žaloby odmietol ako podané neoprávnenou osobou. Zároveň rozhodol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti priznávajúcej žalobcovi právo na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 26,5% ročne od 23.03.1995 do zaplatenia mení tak, že žalobu v tejto časti zamietla. Rovnako odvolací súd vo svojom rozhodnutí poukázal na doplnené zistenia skutkového stavu

so zdôraznením záverov vyplývajúcich zo znaleckého posudku vypracovaného prof. Ing. W.. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto v tejto časti (nárok na náhradu trov konania štátu) vychádza z nesprávnych skutkových zistení (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.), ktoré súd prvej inštancie viedli k nesprávnemu záveru o potrebe uloženia povinnosti nahradiť trovy konania štátu výlučne žalovanému.

17. Nie je totiž pravdou, že žalovaný by bol v konaní v časti po čiastočnom zastavení konania pre späťvzatie žaloby neúspešný. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave,

č. k. Z-2-35Cb/618/1995-290 zo 07.07.2011 bolo rozhodnuté o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 18 596,78,-eur spolu s 26,5% úrokom z omeškania od 23.03.1995 do zaplatenia. Po zrušení uvedeného rozhodnutia odvolacím súdom a vykonaní ďalšieho dokazovania bol rozhodnutím súdu prvej inštancie, č. k. Z-2-35Cb/618/1995-458

z 02.12.2014 priznaný žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 12 865,80,-eur (teda o 5 730,98,-eur menej ako rozhodnutím vydaným pred doplnením dokazovania) spolu s 26,5% úrokom z omeškania ročne od 23.03.1995 do zaplatenia, pričom v časti úroku z omeškania bolo následne rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenené odvolacím súdom a žaloba bola v tejto časti zamietnutá. Tiež nemožno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že by tieto dôkazy boli vykonané len na základe neodôvodnených návrhov žalovaného. Odvolací súd jasne vyslovil, že zistený skutkový stav nie je postačujúci pre rozhodnutie vo veci a dokazovanie je potrebné náležite doplniť. Odvolaciemu súdu nie je ani zrejmé, z akého dôvodu rozdelil súd prvej inštancie konanie na časť

pred zastavením konania pre čiastočné späťvzatie žaloby a časť po jeho zastavení a v dôsledku takéhoto rozdelenia posudzoval osobitne nárok na náhradu trov konania štátu. Nič nebránilo žalobcovi v priebehu konania predkladať dôkazy, ktoré by dostatočne preukázali oprávnenosť ním uplatneného nároku bez potreby nariadenia ďalšieho dokazovania. Skutočnosť, že pre rozhodnutie vo veci bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, nemôže byť pričítané formou náhrady trov konania štátu na ťarchu výlučne žalovanému, keď navyše v dôsledku takto doplneného dokazovania bolo preukázané,

že žalobcom uplatnená suma je opodstatnená v nižšej výške, než o akej pôvodne rozhodol súd prvej inštancie ešte pred doplnením dokazovania.

18. Z uvedených dôvodov je rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti ukladajúcej povinnosť žalovanému nahradiť trovy štátu v celom rozsahu založené na nesprávnych skutkových zisteniach (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.) a keďže nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 C. s. p.), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 C. s. p.), odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti zmenil tak, že nárok na náhradu trov konania priznal štátu pomerne rozdelenú proti žalobcovi a žalovanému podľa pomeru ich úspechu vo veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pritom neriadil vyčíslením pomeru úspechu vo veci, vypracovaným súdom prvej inštancie, v ktorom bola nepresnosť, ale rozhodol o tom pomere podľa vlastného výpočtu (podrobne rozpísaného v bode 12 odôvodnenia tohto rozhodnutia) a štátu priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 39,49% a voči žalovanému v rozsahu 60,51%. Uvedené zodpovedá podľa názoru odvolacieho súdu spravodlivému usporiadaniu vzájomných vzťahov (v súlade s čl. 4 ods. 2 C. s. p.), keď konanie nie je v tomto smere možné rozdeľovať na časť pred zastavením konania pre čiastočné späťvzatie žaloby a časť po zastavení konania v tejto časti, ale je potrebné posudzovať výsledok konania ako celok

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 396 ods. 1 C. s. p. a ust. § 255 ods. 1 a 2 C. s. p. Žalovaný vzhľadom na rozsah odvolania, ktorým napádal dva výroky rozhodnutia súdu prvej inštancie, bol úspešný čiastočne. Vzhľadom na potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v I. výroku a zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie v II. výroku v súlade so žalovaným navrhovaným rozhodnutím vo veci, rozhodol odvolací súd tak, že žiadnej strane nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže žalovaným dosiahnutý úspech vo veci je možné prirovnať k úspechu polovičnému.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.). Dovolanie

sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je: a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou, a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).